

JE TŘEBA JI ZABÍT

KAUZA PŘEDSEDKYNĚ ERÚ ALENY VITÁSKOVÉ

Zachmuřený jarní den roku 2013. Děšť se na Vysočině stírá stále ještě se sněhem. Stěrače služebního vozu Škoda Superb se pravidelně pohybují ze strany na stranu a řidič, vědom si, že se řítí po nejnebezpečnější dálnici – D1 –, vykazuje při jízdě maximální ostražitost.

Ale ani ta mu nepomůže, aby se ubránil opakovanému vybrzdování a vytlačování podezřelým vozidlem se znavenými skly. Nakonec je nucen strhnout volant a odbočit do odstavného pruhu.

Čelisti brzd se dupnutím sevřely a sepnutí bezpečnostního pásu odtrhlo od čety pracovníků lejíster šéftku Energetického regulačního úřadu Ing. Alenu Vitáškovou. Vůz stojí. Všichni jsou sice v pořádku, ale Vitášková ani řidič se nemohou zbavit dilematu, zda se jednalo o prostou náhodu, nebo o úmysl.

„Měla to být výstraha? Pokus o vraždu?“ táže se sama sebe žena, která si nyní více než kdy předtím uvědomí význam své funkce a zodpovědnost za vyplacení, respektive nevyplacení desítek miliard korun na solárních dotacích...

...

Když se zeptám Aleny Vításkové na detaily služební cesty z Jihlavy do Prahy, vypráví mi je rozzechvřeným hlasem. Hlasem ženy, která v životě zažila už kalejdačká příkoří, ale ani ta ji evidentně neodradila a nedomutila vzdát se své funkce.

Tato „autoepizodka“ z D1 byla jen chabým odvarem proti tomu, co mělo teprve přijít. Ale zpět na začátek...

•••

Strastiplná cesta pro Alenu Vításkovou začala, když si ji v červenci 2011 pozval premiér Petr Nečas na úřad vlády. Nečas těžko mohl tušit, že ji jmenováním na post nové předsedkyně Energetického regulačního úřadu ohrozí na životě. Netušila to ale ani Vításková.

V každém případě tato nabídka nezávislého vrcholného postu ve státní správě znamenala pro manažerku roku 2002 a bývalou šéfkou představenstva Pražské teplotárenské bezesporu výzvu. Nemluvě o jmenování od samého předsedy vlády.

„Prostředí vám tam nebude nakloněno, jsou tam problémy ve fotovoltaice, které se táhnou už od minulých vlád. Nechci, aby tam zůstalo stávající vedení, mám informace, že se tam připravuje podobná kulisárna v biometanu,“ vzpomíná na rozhovor s premiérem při svém jmenování Vításková.

•••

Vításková nastoupila do funkce rok poté, co se rozjel veleprůšvih s masovým rozdáváním licencí pro fotovoltaické elektrárny navázaných na štědré výkupní ceny. Souběžně s tímto solárním boomem začal stát, přenesené danové poplatníci, platit nehorázně sumy na účtech za elektřinu v rámci poplatku za obnovitelné zdroje.

Jedna průměrná domácnost doplácela a stále doplácí ročně skoro pět tisíc korun, zatímco na straně druhé si masitlo kapsu několik vyvolených „solárních baronů“, kteří si prostřednictvím anonymních akcí skryvých v daňových rájích dělali z obyvatel ČR dojinu krávy. Jak moc byla a ještě bohužel bude dojiná, vyčíslili v tiskové zprávě Nejvyšší kontrolní úřad:

„Finanční podpora pro zařízení k výrobě elektrické energie z biomasy, větru, vody, slunečního záření a bioplynu bude ještě dlouho extrémně

zatěžovat ekonomiku České republiky. Odhad NKÚ je, že do roku 2030 celkové náklady na podporované zdroje elektřiny převyší bilion korun... Podstatnou část této sumy zaplatí samotní odběratelé jako příspěvek ke spotřebované elektřině.“

Bilion, tedy tisíc miliard, je nepředstavitelné číslo. Jak a kdo mohl státní kasu takto pumpnout a zůstat nepotrestán? Tohle by přece jedinec nezvládl. Nebo ano?

Když se budeme pítit po prapůvodci tohoto tristního stavu, dostaneme se do roku 2005 a kam jinam než do Poslanecké sněmovny.

•••

Za prvního kopáče bilionového tunelu lze mimoděk označit komunistického poslance Ladislava Urbana. Ten snad v dobré víře předložil novelu zákona o obnovitelných zdrojích, v níž navrhl, že dotované ceny elektřiny se nebudou moct snižovat o více než pět procent ročně. Návrh měl umožnit malým podnikatelům ve fotovoltaice, aby dosáhli na úvěry od bank, sledal se s plnou podporou tehdejší koalice ČSSD, KDU a Unie svobody a přidali se též komunisté.

Sám Urban počítal s tím, že se nebude prudce snižovat výkupní cena energie, protože na fotovoltaické články jsou vysoké pořizovací náklady s návratností až patnáct let. Nicméně došlo k něčemu, s čím asi málokdo počítal. Ceny solárních panelů v roce 2008 klesly o více než polovinu, a tak nic nebránilo tomu, aby se rozjel kšeft století na úkor státu. Elektrárny začaly růst jakou houbu po dešti.

Na obranu Urbana je ale nutno připomenout, že tento trend mohl jen těžko odhadnout, stejně asi jako nikdo kupříkladu nemohl počítat s tím, že se ropa během půl roku propadne ze 110 dolarů na 50 dolarů za barel.

V České republice to vypadalo jak na Klondiku v dobách zlaté horečky, jen namísto rýžování zlata přišlo do módy osazování polí solárními panely. Kdo měl tenkrát jen trochu obchodního ducha a věřil, že slunce vyjde i následující den, využil díry v zákoně a investoval do fotovoltaiky s rekordně rychlou sedmiletou návratností.

A tak není divu, že mezi lety 2008 a 2010 vzrostl počet solárních elektráren ze 1475 na 12 861. Tento legislativní zmetek, znamenající rozkvět

solárních parků na orné půdě, mohla zastavit zase jen Poslanecká sněmovna, jenže buď chyběla vůle, anebo převážil strach.

U některých poslanců se ale taky prokázala vychytralost a jasný střet zájmů. Kupříkladu Jan Špíka z ODS, předseda sněmovního podvýboru pro energetiku, zastával během poslancování placenou funkci v dozorčí radě společnosti Lumen Energy, zabývající se výstavbou fotovoltaických elektráren. A ať si každý odpoví, zda bylo v jeho zájmu zákon novelizovat, když firma měla zne.

S katastrofálním stavem se pokusil něco udělat předchůdce Vításkové v ERÚ Josef Fiřl. Ten bombardoval poslance výzvami, sjednával audience na poslaneckých klubech, sněmovních výborech i v zákulisí, ale vše bylo podle jeho slov marné. Každý si prý uvědomoval, jaké břímě ponese státní rozpočet v letech následujících, nicméně všichni přehazovali zodpovědnost jeden na druhého jako horký brambor.

• • •

„Hru na Kdo za to může začali hrát všichni,“ povídá mi v hostinci nedaleko sněmovny sociálnědemokratický poslanec pod podmínkou vypnutého diktafonu. „Házelo se to už na Jirku Paroubka, Milana Urbana, Mírka Topolánka a jiné mocipány: Z lenosti a nečinnosti se dá ovlivnit kdekoliv,“ dokončí větu expostanec.

Jako vysvětlení mi to přišlo hodně málo, a navíc jsem byl pár minut po této schůzce upozorněn „velmi přátelskou esemeskou“, že těchto věcí je lepší si nevsímat, že tam stejně není nic zajímavého a že jsou to záležitosti, které člověku pouze nesou problémy...

• • •

„Byl jsem u toho, když končí premiér Topolánek novému premiéru Fischerovi řekl, že je potřeba s tím něco dělat, a premiér Fischer s tím nic neudělal,“ snažil se najít viníka expremiér Jiří Paroubek v reportáži pořádu TV Barrandov Bez cenzury.

Jenže buldozer Paroubek se mylil. Právě ministr průmyslu úřednické Fischerovy vlády Vladimír Tošovský připravil v roce 2009 vládní návrh zákona, kterým upravoval magických pět procent podpory tak, aby státu

nevznikaly miliardové škody. Po projednání kabinetem odešel návrh standardně do sněmovny, která jej v dubnu 2010 projednala v prvním čtení a nechala takticky zaparkovaný do voleb.

Opět tedy horký brambor zůstal na půdě dolní komory parlamentu. Kruh se uzavřel.

Ukázat ale prstem na dvousečlenný sbor není tak jednoduché. V každém případě si lze šlendriánství poslanců a nečinnost vlády s odstupem času vysvětlit jen jedním způsobem, respektive jednou otázkou: Komu ku prospěchu? Qui bono?

• • •

Alena Vításková se rozhodla po nástupu do funkce šéfký ERÚ konat a narýdila hloubkový audit několik let zpětně, aby se ukázal rozsah Augiášova chléva a mohlo se začít vymetat. Informace o interním vyšetřování se rychle rozšířila do okolí a varovná slova premiéra Nečase o vnitřním nepříteli se Vításkové vrátila jako bumerang. Ukazovalo se, kdo má na ERÚ jaké zájmy.

„Už na schůzce s ministrem průmyslu a obchodu Martinem Kocourkem na podzim 2011 jsem zjistila, že můj místopředseda Blahoslav Němeček, jehož jsem zdědila po svém předchůdci, mi hází klacky pod nohy. Připravoval v tichosti další novelu zákona o podpoře biometanových stanic. Tuto lumpárnu jsem musela hasit až v Senátu,“ vzpomíná Vításková.

Němeček byl odvolán z funkce místopředsedy a následně odešel v podstatě na vlastní žádost. Ve společnosti Ernst and Young pro něj byla pohotově zřízena divize energetiky.

„Zajímavé je, že i když byl zaměstnancem Ernst and Young, měl kancelář v budově ČEZU,“ pronese jen jako mimoděk Vításková bez dalšího komentáře. Ten ale obstará prostá početní rovnice, z níž vychází, že na fotovoltaice nejvíc vydělaly právě elektrárny ČEZ.

Útok páté kolony ve zdech ERÚ sřil tím více, jak auditori začali utahovat smýčku. Akce vyvolala reakci a následovala hromadná rezignace zaměstnanců odboru regulace, která částečně paralyzovala chod celého úřadu.

Hloubkovým auditem se mimo jiné podařilo zjistit, že na ERÚ řádl falešný ředitel odboru vydávající licence, čímž se dala s jistotou vysvě-

lit jedna záhada. Desítky elektráren byly totiž připojeny do sítě v hájním týdnu fotovoltaiky mezi 24. a 31. prosincem 2010, a to i pár minut před Silvestrem, což bylo podmínkou získání vyšší výkupní ceny.

• • •

Zkouším Vitáskové opomívat, že Češi jsou národem pracovním a chodí do práce mezi svátky je v kapitalismu v podstatě normální. Člověk má klid na resy z minula, nikdo jej neotravuje a nevnučíme mu cukroví.

Šéfka ERÚ však přidá jedno velké ale: „Některé ty elektrárny ale vůbec neexistovaly!“

A skutečně. Policie obvinila z podvodu a následně i pohvod u soudu prokázala několika desítkám osob, které tvrdily, že mají funkční elektrárnu, a přitom zatím nebyl namontován jediný fotovoltaický panel.

• • •

Zbylé výsledky auditu představila Vitásková v únoru 2013 na tiskové konferenci a rovněž uvedla, že bývalí pracovníci úřadu postupovali nezákonně při stanovování výkupních cen. Ceny podle ní byly stanoveny nad rámec zákona a spotřebitelům kvůli tomu mohly vzniknout škody za desítky miliard korun.

Odpovědnost Vitásková připisovala někdejšímu šéfovi ERÚ Josefu Fiřtovi, bývalému místopředsedovi Blahoslavu Němečkovi a bývalému řediteli odboru elektroenergetiky Antonínu Panákov. Na základě auditu bylo podáno trestní oznámení pro podezření ze zneužití pravomoci veřejného činitele.

ÚOKFK začal případ prošetřovat už v květnu 2012, aby v říjnu následujícího roku detektivové dospěli k závěru, že se odkládá. Že „v dané věci nedošlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu“, jinými slovy – nebylo zjištěno, že by bývalé vedení ERÚ nepostupovalo v souladu s právním řádem.

Z verdiktu kriminalistů měli pochopitelně radost solárníci, jejichž cashflow nebylo ohroženo.

Prošetřování se nicméně ujal jiný speciální policejní útvar – ÚOOZ pod vedením Roberta Šlachy – a zasahoval i na centrále ČEZu, kam se dřív nikdo neodvážil.

• • •

Vyšetřování velké solární loupeže bylo tedy i přes potíže s výběrem čmu- chachno psa nastartované, nicméně Alena Vitásková se v paralelním soudním procesu sama ocitla na lavici obžalovaných. Obžaloba jí vinila, že zmařila přezkumné řízení, v němž mohly být odebrány licence majitelům dvou elektráren na Chomutovsku

„Ti lidé, proti kterým jsem měla svědčit, stáli najednou proti mně v lavici svědků“, vysvětluje paradox šéfka ERÚ.

Že se mělo jednat o další zastrášení, navíc spojené s mediálním očerňením, se ukázalo později.

Přestože Vitásková vyřasovala u Krajského soudu v Brně nepravomocně maximální možný test – osm a půl roku vězení –, solární baroni udělali procesní chybu. „Zjistili jsme, že se senáty nestrídají v tom pořadí, jak bylo uvedeno v rozvrhu práce, ale že najednou dvakrát po sobě byl určen stejný senát“, vysvětlili pochybení soudu advokát Vitáskové Tomáš Grřivna.

Soud navíc zákon nedodržel ani v případech výběru přísedících. Soudci si tak mohli vybrat přísedící z lidu, kteří jim budou nakloněni. Tento proces se tak bude muset opakovat.

Do sporu mezi fotovoltaiky a Vitáskovou se mediálně vložil také prezident republiky Miloš Zeman, podle něhož Vitásková, sama bojující proti mafii, dostala trest jako za vraždu.

„Mám silný pocit, že je to boj proti kráse našich polí, která jsou poseta solárními panely. A vy musíte uznat, že takový solární panel, taková solární louka, to není něco, na čem oko s libostí spočine. A když k tomu estetickému dojmu ještě přidáte, že elektřina vyráběná těmito panely je zhruba čtyřikrát dražší než normální elektřina a že tento rozdíl jde do kapsy takzvaným solárním baronům, proti kterým Alena Vitásková bojuje, tak lze předpokládat, že nastoupila na velmi těžkou cestu boje proti solární mafii“, uvedl Zeman na besedě v Karlových Varech.

• • •

Po nehodě na D1, která následovala pár týdnů po prezentaci výsledků auditu na úřadu vlády, zavolal Vitáskové ministr vnitra Jan Kubice a tlumočil jí rozhodnutí Bezpečnostní rady státu z utajeného jednání. Po krátkém rozho-

vornu jí přidělili ochranku, a to ne ledajakou. Stupeň ochrany, který požádala Vításková, měl už jen prezident republiky.

„Vím, že se tak stalo někde na cestě, zavolali mi, ať jim sdělím, kde jsem, a počkám tam. Navíc za chvíli dorazili na místo městští policisté a nechtěli mě, pusit z objektu“ až do příjezdu přidělené ochranky,“ vzpomíná Vításková.

Od té doby s výjimkou jednoho dne se předsedkyně ERÚ pohybovala výlučně s ozbrojeným doprovodem, ale ani to nezabránilo „temným silám“ přitopit pod kotlem a využití ten jediný den, kdy eskorta přestala střežit dům.

V září 2013 neznámý pachatel poškodil nákladní výtah pro auta, který používá pouze rodina Vításkové. Že se nejednalo o závadu opořebením, doložil i na místo přivolaný technik výtahové společnosti, který sepsal zprávu o tom, že někdo úmyslně vymontoval sedm z osmi nosných šroubů.

„Autovýtah se naklonil na jednu stranu zrovna ve chvíli, když ve voze seděl můj přítel, a musel zde vydržet sedět několik hodin, než přišla pomoc. Kdyby z vozu vystoupil, mohl jej výtah rozmačkat,“ nastiňuje možnou tragédii Vításková.

Policie vyšetřování tohoto pokusu o vraždu nicméně poslala k ledu, „neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání“.

• • •

Když mi Alena Vításková vypráví příběhu s výtahem, připadá mi, že na chvíli ztrácí svůj klid a rovnováhu. Možná toto je jeden z detailů všech podivností okolo ní, který ji nedá spát. V duchu si říká, že jestli to opravdu bylo tak, musí stát proti Vításkové dobře organizovaná skupina, která se opravdu nešítí ničeho.

Ptám se, zda to celé s výtahem nemohla být nešťastná shoda nešťastných okolností.

Šéfka ERÚ se zamyslí a začne mluvit úpřně o něčem jiném.

Za pár minut kladu tužší otázku znovu. A dostávám jednoslovnou odpověď: „Nemohla“

Dál už na toto téma Vításková mluvit nechěla.

• • •

Po incidentu s výtahem se ochranka k Vításkové vrátila a střežila ji až do nástupu Sobotkovy vlády. Dá se ale říci, že chráněné osobě změnila život od základu.

„Jednoho dne mi přišla SMS od neznámého muže: Pořebuji se s vámi setkat, vím, kdo vyrobil hrůzný scénář na vaši likvidaci,“ vzpomíná Vításková.

Strach i zvědavost se v ní musely prát, než zasáhla ochranka, která ji na schůzku po konzultaci s bezpečnostním analytikem nakonec doprovodila.

„A skutečně, pan B. měl tolik informací, že se mi zatočila hlava... Nevěřila jsem vlastním uším, kam až tato maře sahá a čeho je schopná. Vraždy byly jen malou ukázkou toho, co se kolem politicko-lobbistické maře odehrává,“ prozrazuje detaily Vításková.

• • •

Plány na její odstranění mi potvrdil u kávy i jeden anonymní pan inženýr pohybuující se léta v solárním byznysu. Nevím jak, ale dozvěděl se, že připravuji knihu, a že by pro mě měl doplňující materiál. V úvodu našeho setkání jsem se moc nechtěl smířit s tím, že bude vypovídat jen inkognito, nicméně mi záhy došlo proč.

„Víte, jaká byla vypsaná odměna za hlavu Vításkové?“ šponuje moji zvědavost. „Říká se, že se za jeden megawatt výkonu dávalo 300 tisíc, to znamená, že když sečtete výkony jen těch velkých fotovoltaických elektráren, které mají na státních dotacích největší ryto, dostáváme se na 340 milionů korun! I kdyby se do domu zapojilo jen deset procent, pořád tu máme 34 milionů a to už je pořádný balík na odstranění kohokoli, nemyslíte?“

E-maily vyhledávající smrti, zastráňující SMS, nahodilí feťáci procházející se po budově ERÚ, nalezené štenice... To je stručný výčet událostí poslední doby, o nichž méltá informovala. Dalo by se s jistotou dávkou cynismu říct, že Vításková přestává ryto „malichernosti“ postupem času počítat, a když jí je připomínám, považuje je opravdu jen za malichernosti.

• • •

Když se žábu na miliardovém prameni nepovedlo odstranit fyzicky, následoval další atak, pro tentokrát úřední cestou.

V srpnu 2015 zahájila policie (zase ÚOKFK) na základě udání jistého zaměstnance ČEZ trestní stíhání Vításkové. Teď byla pro změnu obviněna z trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku a trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, když jmenovala v listopadu 2014 Renatu Veseckou, bývalou nejvyšší státní zástupkyni, svou místopředsedkyní. Vításková podle obžaloby nesplňovala pro jmenování zákonné předpoklady a státu tím údajně vznikla škoda za více než milion korun.

Ozbrojené policejní komando složené z desítek zakuklenců si došlo do sídel ERÚ v několika městech republiky. Původně hledali jen jmenovací dekret Vesecké, jeden papír, o který mohli oficiálně požádat, nicméně došlo i na zabavování počítačů za přítomnosti kamer.

Ale ani po tomto spektaklu, který obletěl všechny televize, Vításková na svůj post nerezgignovala. Boj nekončil...

Ani ne čtvrt roku po rozjetí vyšetřování kvůli jmenování Vesecké, které se táhne dodnes, vyzval vládu jmenovaný státní superúředník Josef Postránecký Vításkovou, aby urychleně sama sebe a své místopředsedy zařadila pod služební zákon. Jenže kořist na vějíčku neskočila. Kdyby tak šéfka nezávislého úřadu učinila, podřezala by si okamžitě pod sebou větev, jelikož by musela podle služebního zákona opustit svůj úřad právě kvůli onomu probíhajícímu vyšetřování s Veseckou.

Konflikt mezi superúředníkem a Vításkovou, respektive mezi vzájemně si oponujícími legislativními posudky ministerstva vnitra a ministerstva průmyslu a obchodu k subordinaci Vításkové, utnula až Legislativní rada vlády, která jednomyslně konstatovala, že se služební zákon na předsedkyni ERÚ nevztahuje.

•••

Nechce se mi věřit, že by někdo mrlhal tolika prostředky a energii, aby vyšouplul z místa jednu nepohodlnou ženskou, kroucím hlavou nad všemi těmi fakty.

„To víte, mamoni!“ zabrbtlá inženýr a jedním dechem pokračuje: „Solární baroni už nevěděli jak na ni. Zkoušeli možné i nemožné, ale Vításková je dokázala taky pořádně rejpnout mezi žebra. Vzpomínáte, jak je vycukala s těmi dotacemi před Vánoci 2015?“ táže se mě se zvednutým obočím.

Zadám do vyhledávače číři slova: Vításková, prosinec 2015, dotace. A hned mám jasno.

•••

Energetický regulační úřad začátkem prosince oznámil, že nevyplíše podporu obnovitelných zdrojů pro příští rok. A to i přesto, že vláda schválila usnesení o podpoře obnovitelných zdrojů uvedených do provozu před začátkem roku 2013. Důvodem nevypsání podle ERÚ bylo, že zdroje ještě nebyly notifikovány ze strany Evropské komise. Úřad totiž může vyplatit dotace jen těm elektrárnám, které mají potřebné razítko z Bruselu. Háček je v tom, že tuto notifikaci elektrárny zapojené před rokem 2013 nemají. A těch je v tuzemsku většina.

•••

„Nedokážete si představit, jak to ‚sluníčkářům‘ zpěnilo krev. Ale řešení se našlo. Kocour nemůže být pořádkem doma,“ napovídá mi trochu v hádankách inženýrek.

Nicméně není obtížné tento kvíz rozlousknout.

•••

O svátcích odjela Vításková na dovolenou a po návratu ji čekalo překvapení, na které reagovala rázně: okamžitým vyřazením místopředsedy úřadu pro oblast regulace Jana Nehody.

Ten totiž na konci roku během nepřítomnosti Vításkové vypsál podporu obnovitelným zdrojům energie pro rok 2016, celkem za dvaadváct milard, což Vításková právě kvůli neexistenci povolení EU odmítala...

•••

V létě 2016 stále čelí Ing. Alena Vításková několika trestním oznámením a dojíždí k soudům se železnou pravidelností. Stále nosí u sebe pohotovostní tlačítko, kterým v případě ohrožení přivolá pomoc. Pořád zastává stejný post předsedkyně ERÚ, do něhož ji jmenoval v roce 2011 premiér Nečas.

Její mandát však není doživotní, končí v červenci 2017. Odhadnout, co se ještě za ten rok semele v souvislosti s její osobou a fotovoltaičkou, by bylo věštěním z koule.

V každém případě z médií pravidelně prosakují informace, jak ta která elektárna podváděla s licencemi a jak se věžnice začínají phtit solárními barony...

MYSLEL TO UPŘÍMNĚ

KAUZA SUPERNOVY ČESKÉ POLITIKY
STANISLAVA GROSSE

Česká politika od devadesátých let minulého století často nabízí příběhy směšné, různě zhovadilé či groteskní. Avšak některé můžeme sméle označit za tragické. K nim patří i vzestup a pád Stanislava Grosse, nejnladšího premiéra v dějinách České republiky, ba i Československé republiky. Jako bychom sledovali antickou tragédii přenesenou do naší doby.

...

Dvaadvacátého dubna roku 2015 byl slunečný a vcelku teplý den. Gynicky řečeno, ideální den na pohřeb.

Šest mužů vynáší z baziliky svatého Václava na pražském Vyšehradě elegantní rakev. V ní leží jedna z nejzajímavějších postav polistopadové politické scény. Mezi smutečními hosty, kteří se v kostele během několika dopoledních hodin vysílřdali, bychom našli mnohé celebrity politického světa. Rodina si nepřála velký humbuk – na následující obřad má přístup jen několik nejbližších příbuzných. Tedy žádný pohřeb se státními poctami.